

Jerikorosen

De rejste hele dagen gennem ørkenen, og ved aftenstid nåede de en klippehule, hvor de ville overnatte. Den lignede stalden fra Betlehem. Men de blev overrasket, for den var allerede beboet. Efter lidt snak frem og tilbage med beboerne, blev de inviteret indenfor. En gammel mand førte hånden hen mod drengen og spurgte forundret: "Hvordan tør I tage drengen med ud i ørkenen? Der er så mange farer herude." Josef svarede: "En engel har befalet os at flygte til Egypten, men vi vil blive beskyttet undervejs, for Gud har planer for med drengen. Ved fødslen skete der noget mærkeligt. Drengen modtog tre vidunderlige gaver: Guld, røgelse og myrra. Så jeg tror, at han vil dele gaver ud til mennesker, fordi han selv har modtaget gaver." Den fremmede blev meget opmærksom og kiggede på drengen. "Jeg vil også give en gave til drengen", sagde manden ivrigt og rakte bagud efter en tot vissent græs. "Det er Jerikos rose. Ja, navnet har den fået efter byen Jeriko, der ligger som en oase midt i en stenørken. Jeriko er frugtbar og giver liv til mange. Jeg er selv opvokset i byen, og dér går det rygte i forbindelse med rosen, at giver man den som gave til et drengebarn i ørkenen, kan man være sikker på, at drengen har de samme egenskaber som rosen". Og så fortalte den gamle mand om rosens fantastiske egenskaber. Hvordan der kom liv i den ved den mindste fugtighed, og at den aldrig kunne dø. Jord behøvede den heller ikke. Manden knælede grædende og sagde: "Nu ved jeg, at min datter vil blive rask. Ligesom vand bringer liv i Jerikorosen, vil bønnetårer og glædestårer få drengebarnet til at give liv til dem, der trænger." Maria syntes, det lød mærkeligt. Og gaven -

det var jo ingenting. Den så så lurvet og værdiløs ud. Pludselig kom hun til at tænke på plantens egenskaber, som var så livsbekræftende. Aldrig dø; og give liv fra sig! Det var det, hun syntes, de tre andre gaver manglede. Hendes dreng skulle senere i livet give liv til alle, der med bønnetårer og glædestårer knælede for ham. Hun kiggede på Jerikorosen. Nu forstod hun, at hendes søn skulle se det oversete, - det andre gik forbi. Han skulle være rosen, som folk ville drages imod. Han skulle aldrig dø, men bringe evigheden ind i tiden. Rosen måtte absolut betyde, at han var Guds søn. Nu så hun det for sig: Hendes dreng var både konge, præst, profet og Guds søn. Maria tog imod gaven og så sig omkring. I det ene hjørne så hun en tøjbylt, der begyndte at bevæge sig. Dernæst så hun et ansigt og til sidst en lille menneskekrop, som rejste sig. "Jeg er rask far!" udbrød pigen bevæget. "En varm strøm gik igennem min krop, da du gav Jerikorosen til de fremmede." Maria takkede for gaven og kunne nu se, at hendes dreng skulle være alt for alle. Fire gaver kunne også kun betyde, at hans gaver skulle nå ud til alle fire verdenshjørner og gælde alle fire årstider. Hun velsignede rosen, idet hun sagde: "Du Jerikorse, du skal overalt i verden bringe bud om min søn, der aldrig kan dø, og på hans fødselsdag skal man tage dig frem og glædes ved dit livs mirakel. Børnene skal glæde sig og de voksne skal undre sig - og du fremmede, føjede hun til: Fordi du blev tilskyndet til at give min søn en gave, skal du opleve nådelønnen ved at give. Det er den velsignelse, som altid følger med, når man giver gaver til Guds udvalgte, ja, du har allerede mødt den; se på din datter!" Den gamle mand smilede og omfavnedes sin datter.